

sundhedssektoren, og forskning, der vedrører behandling, er acceptabel?

Når jeg spørger, er det, fordi jeg ved, at Dansk Folkeparti ved andre lejligheder har næret en vis bekymring for sundhedssektoren i Danmark. Er det en fordeling, som Dansk Folkeparti finder korrekt, altså fordelingen mellem det forebyggende og det ikke forebyggende?

(Kort bemærkning.)

Klaus Kjær (DF):

Jeg skal ikke konkret tage stilling til, om fordelingen er korrekt, som den er i dag, men jeg mener, at fordelingen bør være sådan, at den forebyggende forskning inden for sundhedsområdet til enhver tid må tilpasse sig samfundets behov, og at den sygdomsbehandlende forskning bør udvikle sig fortrinsvis på private investors finansieringer, hvor man mener, at der er et behov for, at vi her kan give en ny behandlingsmulighed på grundlag af nogle forskningsresultater.

Men jeg skal ikke konkret her i dag udtale mig om, hvordan fordelingen bør være fremover mellem de to kategorier af forskning.

Susanne Clemensen (CD):

Forskningsministeren startede med at sige, at den privatfinansierede del af forskningsmidlerne ligger betydelig lavere end i de lande, vi normalt sammenligner os med, og det skal være mit udgangspunkt for at sige, at man skal altså passe på i denne her debat, at vi ikke skyder gråspurve med kanoner, at man altså ikke gør det her problem større, end det i realiteten er.

Forskningsministeren var også inde på, at når vi taler om privatfinansieret forskning, er det jo ikke kun erhvervslivet og enkeltpersoner; det er også fonde med almennyttige formål.

Jeg synes, at der – sådan som jeg forstår i hvert fald Enhedslisten – ligesom lægges op til en mistænkeliggørelse, som om, at når det drejer sig om den privatfinansierede forskning, så foregår der et eller andet fordækt dér.

Vi må jo indrømme, at på det sundhedsvidenskabelige område er vi jo utrolig afhængige af den privatfinansierede forskning, fordi de private midler udgør en stor andel af de samlede forskningsmidler på sundhedsområdet.

Som sagt blev det nævnt i forskningsministerens tale, at der faktisk er mange regler allerede, og der sker meget på det her område, som gør, at vi har en ret høj grad af åbenhed. F.eks.

nævnte han, at sponsorerede professorer naturligvis også skal leve op til de kvalitetskrav, der normalt stilles i en ansættelse, hvor der altså ikke er tale om sponsorerede professorer eller sponsorerende midler. Loven om offentlighed giver også mulighed for aktindsigt, og altså igen, at universiteterne selv bidrager til aktiv åbenhed ved, at de i deres årspublikationer typisk nævner, hvem det er, der har støttet deres forskning.

Derfor synes vi i CD, at der allerede er mange tegn på at få offentlighed i den privatfinansierede del af forskningsmidlerne, og derfor har vi overhovedet ikke nogen problemer med at støtte dette forslag til vedtagelse, for vi mener faktisk, at det på en lang række områder allerede er tilfældet i dag, og vi er selvfølgelig hundrede procent enige i, at offentlighed og åbenhed er en god ting. Vi synes bare ikke, at man skal gøre det her til et større problem, end det rent faktisk er.

Elisabeth Arnold (RV):

Private midler udgør en mindre del af de samlede forskningsudgifter, desværre en mindre del i Danmark end i flere af de lande, vi sammenligner os med, men dog trods alt en ganske betragtelig del. Nogle er bedre til at trække forskningsmidler til, f.eks. det sundhedsvidenskabelige område, end andre, det vil sige penge fra erhvervslivet, fonde og privatpersoner.

Der er så stor forskel på universiteterne, som man vil kunne se for året 1997, at det sundhedsvidenskabelige fakultet i Århus f.eks. finansierer 32 pct. af den samlede forskning fra private bidragydere, medens Odense måtte nøjes med 18 pct. og København med 17 pct.

Jeg vil gerne sige med det samme, at efter Det Radikale Venstres opfattelse er de private penge mere end velkomne. De udhuler ikke de offentlige midler, som er til rådighed, men de supplerer dem. Der bliver altså samlet set flere penge til forskning, jo flere private midler man kan tiltrække. Og det vil ikke af os i det politiske system blive brugt som et argument for nedskæringer i øvrigt i de offentlige midler.

Men forskning koster mange penge. De offentlige kasser leverer både basisydelser og de særligt målrettede programmidler, men der er altid ideer eller projekter, som ikke bliver ført ud i livet, fordi der må prioriteres hårdt, og pengene ikke rækker til det hele.

Her kommer de private bidragydere ind i billedet. At kunne dække nogle af sine forsk-